

Redactioneel voorwoord*De zaak van de Chihuahua-pup*

Niet zelden spreekt een casus in het tuchtrecht voor accountants, medici, advocaten of notarissen zodanig tot de verbeelding dat de uitspraak van het betreffende tuchtcollege in die zaak ook in 'gewone' en social media de nodige aandacht krijgt. Deze twijfelachtige eer vallen de uitspraken van het Veterinair Tuchtcollege (en het veterinaire beroepscollege) eigenlijk nooit ten deel. Wellicht komt dat omdat het veterinaire tuchtcollege, de tuchtrechter in eerste aanleg voor dierenartsen en anderen die beroepsmatig diergeneeskundige handelingen verrichten, in verhouding tot andere tuchtcolleges niet veel uitspraken wijst.

Desalniettemin spreken de onderliggende cases, wat mij betreft, vaak zeer tot de verbeelding. Een goed voorbeeld van zo een tot de verbeelding sprekende zaak betreft de uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege¹ van 9 augustus 2018 (ECLI:NL:TdivTC:2018:22).

In deze zaak ging het om een Chihuahua-pup van 7 weken oud. Bij geboorte woog de pup slechts 62 gram en qua groei, ontwikkeling en gewicht bleef de pup achter bij de andere pups uit het nest. De pup had nog geen tanden en werd daarom door zijn baasje gevoed met een papje van melk en gepureerde brokken. Na zeven weken woog de pup 250 gram.

Op zondag 6 november 2017 neemt het baasje, een ervaren fokster (klaagster), telefonisch contact op met de dienstdoende dierenarts. Ze vertelt dat de pup diarree heeft gekregen en is afgevallen. Daarna belt het baasje nog twee maal met de dienstdoende dierenarts. Partijen zijn het niet eens over hetgeen in de telefoongesprekken is gezegd. In elk geval vindt de dienstdoende dierenarts, ondanks verzoeken van het baasje daartoe, het niet nodig om de zieke pup te zien. Volgens de dienstdoende dierenarts zou hij het baasje hebben aangegeven dat zij met de pup bij hem op zijn praktijk langs mocht komen, waarbij ook is aangegeven dat de behandel mogelijkheden op zijn praktijk beperkt zijn.

In de nacht van zondag 6 november op maandag 7 november 2017 overlijdt de pup. Volgens het baasje heeft de pup voor zijn overlijden een zware (doods)strijd gevoerd en (onnodig) veel pijn geleden.

Na het overlijden heeft de eigen dierenarts van het baasje sectie uitgevoerd en heeft geconcludeerd (r.o. 3.3): "met deze acute bloederige ontsteking van de darm zou direct een behandeling met antibiotica ingesteld moeten worden. Ook is extra vocht toedienen en dan bij voorkeur per infuus noodzakelijk. Ook kan bij een kleine hond snel bloedarmoede ontstaan. Bij direct een goede behandeling had de pup nog een kans gehad om te overleven."

Het baasje houdt de dienstdoende dierenarts verantwoordelijk voor de gang van zaken en stelt hem aansprakelijk voor de gang van zaken, nu de dienstdoende arts heeft geweigerd om de pup de benodigde medische zorg te verlenen.

De centrale vraag in deze zaak is in hoeverre de dienstdoende dierenarts tekort is geschoten in zijn zorgplicht², welke zorg de dierenarts had moeten betrachten ten opzichte van de pup.

---

1 Voor meer informatie omtrent de samenstelling, werkwijze en uitspraken van het veterinaire tuchtcollege verwijs ik u naar de website: <https://www.veterinairtuchtcollege.nl/>.

2 artikel 4.2 van de Wet Dieren.

Het veterinair tuchtcollege wijst daarbij op de maatstaf die uit de jurisprudentie van het college is af te leiden. Die maatstaf houdt in dat de dienstdoende dierenarts bij een verzoek om hulp gehouden is om tot een duidelijke anamnese te komen en zich er na grondig uitvragen van te overtuigen of er al dan niet spoedhulp moet worden geboden. Bij twijfel dient de dierenarts de eigenaar met het dier naar de praktijk te laten komen.

Het college kan de dierenarts met betrekking tot het eerste telefoongesprek nog volgen in zijn redenering dat in dat stadium het advies om de pup vocht toe te blijven dienen een juist advies was en het voorts niet verwijtbaar was dat de dierenarts op dat moment nog niet direct aanleiding zag voor een nader onderzoek. Die redenering kan niet in stand blijven na de daaropvolgende telefoongesprekken.

Het college stelt dat het die bewuste zondag niet bij één telefoongesprek is gebleven en dat het baasje nog twee keer met de dierenarts heeft gebeld (in de ochtend en de avond) waarbij het baasje aangaf dat de situatie was verslechterd en dat de pup steeds minder at c.q. dronk. Het college laat daarbij zwaar wegen dat de pup een kwetsbare gesteldheid heeft en met diarree kampt, wat een reële kans op uitdroging met zich brengt. Reeds om die reden had de dierenarts de pup behoren te zien in zijn praktijk.

Opvallend is dat de dierenarts in zijn verweer niet, maar ter zitting wel heeft erkend dat het baasje in beide telefoongesprekken om een consult op de praktijk heeft verzocht.

Door het baasje mede te delen dat de behandelmogelijkheden op zijn praktijk erg beperkt waren en dat hij in feite weinig voor de hond kon betekenen, althans niet meer dan de verzorging die klaagster de pup reeds gaf in de vorm van het toedienen van vocht, en de dierenarts in wezen geen meerwaarde zag in een consult op de praktijk, heeft de dierenarts het baasje eigenlijk ontmoedigd om naar de praktijk te komen.

Het college oordeelt dat de dierenarts te stellig en voorbarig geweest door zonder de pup te hebben gezien het standpunt in te nemen dat hij niets voor deze pup kon betekenen. Daarnaast verwijt het college hem dat situatie kennelijk ook zonder voorbehoud als niet zorgelijk heeft gedeut. Gelet op de reeds kwetsbare gesteldheid van de jonge pup, met een reële kans op uitdroging en het feit dat het baasje een ervaren fokster is, oordeelt het college dat de dierenarts of een andere dierenarts de pup had behoren zien en is het verwijtbaar dat de dierenarts daar bij voorbaat kennelijk geen heil in zag.

De dierenarts kon zonder de pup te hebben gezien en onderzocht, niet naar behoren beoordelen of een behandeling of verwijzing naar een andere praktijk met meer behandelmogelijkheden tot de mogelijkheid behoorde, maar ook kon de dierenarts van afstand niet beoordelen of het lijden van de pup zo kritiek was dat euthanasie geboden was en niet kon worden uitgesteld.

De dierenarts heeft, aldus het college, een te afwachtende houding aangenomen door bij voorbaat te concluderen dat geen verdere of andere hulp verleend kon of hoefde te worden, door de pup niet voor onderzoek naar de praktijk te laten komen en door niet te verwijzen naar een andere praktijk. Het college wijst er wel nog op dat het niet duidelijk is geworden dat de dood van de pup met eerder ingrijpen van de dierenarts voorkomen had kunnen worden.

Het college verklaart de klacht gegrond. Het college 5.11. *“Op grond van het voorgaande wordt de klacht dus gegrond verklaard. Daarbij legt het college de maatregel op van een boete van € 1.000, waarvan € 750 voorwaardelijk, met een proeftijd van twee jaar.”* Het college licht toe dat deze maatregel is opgelegd om de dierenarts voor de toekomst aan te sporen in dit soort situaties een meer proactieve houding aan te nemen. Aan de dierenarts is namelijk een jaar ervoor reeds een

berisping opgelegd voor een identieke situatie (te weten: ten onrechte op basis van een telefonische anamnese en zonder het betreffende dier te hebben gezien, bij voorbaat reeds concluderen dat door hem geen of niet de juiste hulp kon worden verleend en dat een consult op zijn praktijk geen meerwaarde had).

Juist met deze laatste overweging verwijst het veterinaire tuchtcollege naar een van de belangrijkste doelen van het tuchtrecht in het algemeen, namelijk het inscherpen van gewenst gedrag. Oftewel, vrij naar de woorden van de rechtsfilosoof van Michel Foucault: “om te dresseren”³.

Redactieleden accountantstuchtrecht gezocht

De redactie van Tijdschrift Tuchtrect is op zoek naar versterking op het vakgebied van het tuchtrecht voor accountants. Heeft u kennis van en affiniteit met accountants(tucht)recht en wilt u bijdragen aan Tijdschrift Tuchtrect, neem dan contact op met de hoofdredacteur, Noa de Leon-van den Berg: noa@deleon.nl.

Mr. N.A. de Leon-van den Berg
Advocaat bij Advocatenkantoor De Leon en hoofdredacteur van Tijdschrift Tuchtrect.

---

3 Michel Foucault, *Discipline, Toezicht en Straf, de geboorte van een gevangenis*, Historische uitgeverij Groningen, 2010.